

– ord til 3. søndag efter påske v/Kristian Ditlev Jensen

Da Jesus døde på korset, døde Vorherre. Dér, naglet fast i træet, døde Gud. Og for øjnene af os alle sammen dør Gud på samme måde hver evig eneste påske.

En af pointerne i dagens tekst, som er skrevet af den altid meget poetiske og mystiske evangelist Johannes, er netop dette, at vi skal forstå og acceptere Jesus som Kristus. Han er ikke bare Guds søn, han er en form af Gud, han *er* Gud. Og derfor går vejen til Gud også direkte igennem han, igennem korset, igennem døden. Hvis Jesus er Gud, møder vi også Gud i Jesus. I Kristi kirke møder vi Gud.

Netop i tiden efter påske er vi på en måde i døden med Jesus. Og døden, vores yderste grænse for den normale menneskelige fatteevne, skræmmer os. Men i dagens tekst overskrider Jesus – altså Gud – den grænse. Han lover os et evigt liv, men han formulerer det, med Johannes' ord, poetisk. Han bruger et sprogligt billede. Himmerige er Guds hus. Men der er mange boliger i Guds hus. Der er, sagt lidt folkeligt, plads nok.

I kirken er det faktisk lige omvendt. Der er stort set kun ét rum i en kirke. Der er et fælles rum. Der er fællesskabet. Men dagens tekst kunne jo også bruges til at pege på, at vi hver især har en plads – en bolig – i Guds hus, i kirken. Vi har hver vores lille plads i det fællesskab af levende stene, som kirken ofte kaldes, og hvor man altså kort ser bort fra, at den også er en bygning af døde mursten.

I en tid, hvor vi må holde gudstjeneste for os selv, i stilhed, i enrum, og hvor den for mange af os faktisk bliver en rent åndelige foreteelse, der finder sted i sjælen, er det en vigtig lære, at den kirke, vores indre kirke, også er en del af Guds samlede hus.

I kirken er der plads til os alle, skriver Johannes. Men han mener måske også, at der i os alle altid er en mulighed for at bygge en indre katedral. Guds bolig venter på os. Men kun, hvis vi lader Gud tage bolig i os.

Amen.